

La tribuna

El segon any de Govern

Els pobres resultats de la política econòmica del govern de DA fan augmentar la incertesa

JAUME
Bartumeu

Dijous passat l'exconseller general **Miquel Armentgol Pons**, promotor de DA i presentador de la candidatura nacional encapçalada per **Antoni Martí**, escrivia en una tribuna que era «una mica massa frustrant que en moment crítics provocats per la crisi econòmica que ens envolta, i més en especial per la crisi interna d'adaptació i encaix a l'entorn que tenim a Andorra, el nostre Govern i nosaltres mateixos haguem d'esmerçar esforços per debatre temes que per a molts són marginals i no haurien d'entrar dins el que s'anomena prioritats i qüestions d'Estat».

Es referia al que ell mateix definia com el «ja massa mal famós tema de l'heliport del Patapou».

Aquest dilluns, en una entrevista publicada al *Diari d'Andorra*, **Ladislau Baró**, president del Grup parlamentari de DA, no semblava compartir el criteri del seu company promotor de DA i situava l'afer de l'heliport al Roc del Patapou al bell mig de les seves declaracions. Ho puc entendre.

Parlant d'helicòpters s'estalviava de parlar del que preocupa els ciutadans de tot Andorra: l'augment de la desocupació, la reducció de les importacions de mercaderies, la davallada de turistes en hotels, restaurants i comerços i les relacions econòmiques amb Europa amb la reforma tributària al capdavant.

També ho puc entendre: el ministre de Turisme ha declarat –i ningú no l'ha desmentit– que la Llei del Comerç no és cap prioritat per a DA i el Govern assegura que «abans d'acabar la legislatura» presentarà un projecte de llei sobre l'IRPF.

Ha començat –ja fa dos mesos– el segon any de govern de DA i mentre alguns estan convençuts «... que a partir de l'estiu es constataran els canvis...» de moment, val més parlar d'heliports, no fos cas que la majoria es quedés descollocada, com li va passar amb la nostra proposta de reduir els anys per poder optar a la nacionalitat andorrana per naturalització.

Els socialdemòcrates ja hem dit el que havíem de dir, i quan ho havíem de dir, en relació a la concessió del servei públic de l'Heliport Nacional d'Andorra.

Ara del que hauríem de parlar és del full de ruta del govern de DA per a resoldre els problemes de la gent.

Però com vaig declarar dilluns a *El Periòdic d'Andorra*, hi ha un full, hi ha una ruta, però no se sap en quina direcció es vol anar.

I com **Antoni Martí** no ho sap, la CEA i l'EFA –amb l'èticament i legalment inadmissible intervenció de la Cambra de Comerç– li ho han indicat.

I ell ha acceptat ben content de fer-se seu el full de ruta d'alguns empresaris.

El Govern sempre seguint les indicacions d'uns i oblidant els altres.

Maria José Espinosa, primera secretària de la Unió Sindical d'Andorra (USdA) resumia la situació actual el dilluns en una entrevista al *BonDia*: «Un govern està obligat a escoltar tothom, però l'actual no ho està fent».

I en no fer-ho només sap enviar constantment un missatge alarmista i pessimista, repetint, dia sí i dia també, el sermó neoliberal.

Anem malament per diverses circumstàncies: per l'explosió de la bombolla immobiliària, per la caiguda constant dels ingressos tributaris i per la caiguda, també dissortadament constant, del nombre de turistes i compradors que visiten Andorra.

Anem malament per moltes coses. Però no per culpa d'una admi-

L'austeritat que es pregona hauria de ser equitativa en el repartiment de les càrregues que imposa

nistració amb la mà foradada i irresponsable, com els autors del full de ruta del Govern ens voldrien fer creure.

L'austeritat que es pregona hauria de ser equitativa en el repartiment de les càrregues que imposa a la societat. Si no és així –i en l'acció de DA ja ens adonem que no ho és– el clima social s'enrairà i la política d'austeritat i de reformes de la CASS i la sanitat pública seran difícils de portar a terme i en tot cas de dubtosa eficàcia.

Si no s'obre una finestra al creixement, el nou paquet d'austeritat en les prestacions de la Caixa Andorrana de Seguretat Social que el Govern anuncia pel setembre no aconseguirà cap dels seus objectius.

No aconseguirà reduir el dèficit, perquè la caiguda d'ingressos públics provocada per la recessió serà més gran que la reducció de despeses.

Convençut que el que escrivia **Amartya Sen** pot ajudar-nos en la nostra reflexió, em permeto reproduir, d'un article que el premi Nobel d'Economia va publicar la primera quinzena de juliol al diari britànic *The Guardian*, l'anàlisi següent:

«L'atractiu moral de l'austeritat és enganyosament alta («si fa mal, cura, o almenys està fent alguna cosa bona»), però la seva ineficàcia econòmica és evident si més no des que Keynes va desacreditar «el recurs a l'austeritat» a la Gran De-

pressió de la dècada de 1930, amb alt atur i desapropietament de la capacitat productiva per absència de demanda efectiva. També la reducció dels dèficits públics suposa una derrota auto-inflingida, perquè l'austeritat tendeix a deprimir el creixement econòmic, i fa que disminueixin, per tant, els ingressos del govern. Gran part de l'eurozona ha estat en decreixement en comptes de creixement des de l'inici d'aquestes polítiques.

No obstant això, hem d'anar molt més enllà de Keynes per a comprendre el mal que ha causat la mala elecció de culte a l'austeritat. Hem de preguntar-nos per a què serveis la despesa pública, més enllà de l'enfortiment de la demanda efectiva (en la qual Keynes es va concentrar, centrant-se més en la despesa mateixa que en els serveis que suporta). Les retallades salvatges en serveis públics importants socaven el que s'havia convertit en un compromís social europeu en la dècada de 1940. Amb això va ser possible el sorgiment de l'Estat del benestar i els serveis nacionals de salut, que donen un gran exemple de responsabilitat pública i una lliçó que tothom hauria d'aprendre».

Tal i com diu també **Amartya Sen**, els problemes que afecten avui Europa són, en gran mesura, el resultat d'errors polítics «per la persistent confusió intel·lectual entre reforma i austeritat».

A Andorra ens trobem en la mateixa situació. Cada dia és més evident que l'executiu de DA no busca diàleg ni concertació. Recolzant en la seva majoria absoluta, **Antoni Martí** fa aprovar tot el que vol però aquest mètode d'aplanar l'oposició i menystenir els sindicats no és suficient per a generar confiança.

Els pobres resultats de la política econòmica del Govern fan augmentar la incertesa. Tenim un govern que accelera amb el canvi en punt mort. ≡

President del grup parlamentari socialdemòcrata